

Nick korábban még sosem randizott férfival, és sokkal kevésbé volt tapasztalt, mint azt Catherine képzelte. Férfiakról folytatott hosszú beszélgetéseik során Nick hagyta, hogy egy-két fantáziáját tényként értelmezze a lány, füllentett egy keveset, és Catherine néhány feltevését kiigazítatlanul hagyta. A vallomásaiban szereplő, kizárólag képzeletbeli hódítások – részben azért, mert különös fáradozással találta ki és következetesen ismételtette őket – valós emlékek rangjára emelkedtek. Néha beszélgetőtársai lehetleni tartózkodásából ki tudta venni: ugyan nem hisznek neki, azt viszont látják, hogy Nick már kezdi elhinni, amit mond. Homoszexualitását csak utolsó oxfordi éve során vállalta fel teljesen, és új előjogát arra használta, hogy hetero fiúkkal flörtöljön. A szíve Tobyé volt, akivel nem lett volna decens, sőt majdnem szentségtörés lett volna flörtölni. Nem egészen volt még kész elfogadni azt a tényt, hogy ha lesz egy szeretője, az nem Toby lesz, és nem is valamelyik részeg hetero srác, aki hirtelen előkapja, hanem egy meleg szerető – aki már kompromittálta magát, mint ahogy ennek révén ő maga is kompromittálódni fog. A kimondott királynők, akik elnyerték a tetszését, s akiktől tartott, de azért tétován utánozta őket, mindig találtak benne valami kivetnivalót, hiába volt csinos és értelmes. Semmiképp nem akartak lefeküdni vele, úgyhogy Nick szabadon visszavonulhatott, megkönnyebbülve és elbátortalanodva, saját képzeletbeli szexuális színházába. Ott soha nem ért véget az előadás, a színészek fáradhatatlanok voltak, csupán az ismétlés bizonyos fokú állottsága volt az egyetlen veszély. Így aztán a Leóval eszközölt találkozó, amelyet átlendített mindazokon az akadályokon, melyek révén egyáltalán lehetéssé vált, nagy jelentőséggel bírt Nick számára. Még megállt, hogy egy utolsó reménykedő pillantást vessen az íves, aranyozott tükörbe a hallban, mely minden érkezésnek és indulásnak tanúja volt, s úgy látta, a tükör kellelten, nem akarja jóváhagyását adni; amikor becsukta maga után az aj-

tót, és nekieredt az utcán, szédítően egyedül érezte magát, s vissza kellett emlékeznie: az egészet örömből csinálja. Ettől értelmetlen merészség hangulatát öltötte a helyzet.

Lesietett a dombról, és Érdeklődési körére meg Célkitűzéseire összpontosított – elég meglepő téma egy találka számára. Tudta, az érdeklődési kör nem mindig szexi. Egy adott téma iránti közös vonalom, legyen az nagy vagy kicsi, gyorsan a bujkáló elragadtatás és versengés különleges állapotába tud juttatni két idegent, amely távolról szerelemre emlékeztet; de arra a témára rá kell bukkan- ni. Ami a célkitűzéseket illeti, úgy érezte, nehéz megfogalmazni őket anélkül, hogy vagy önáltatónak, vagy gyengének, lényegében ambíciótlannak hangozzanak. Gerald mondhatta: „Belügyminiszter akarok lenni”, s az emberek elmosolyodtak, de tudták, hogy lehetséges. Nicknek viszont az volt a célkitűzése, hogy egy huszon- éves fekete szeretőre tegyen szert, aki versenybiciklivel jár, és az önkormányzatnál dolgozik. Márpedig ezt az egy dolgot magának Leónak biztos nem fogja beismerni.

Már századszorra is a Chepstow Castle kis hátsó bájára terel- te gondolatait, amelyet homályos, félig-meddig intim jellege miatt választott – az elülső bárban iddógálók közömbösen bámészkodtak befelé ebbe a térbe, de nyári estéken, amikor mindenki kint álldo- gált a járdán, alig használták. Bent borostyánsárga fény világított, régi whiskyreklámok és a lóvontatás korában készült fotók szegé- lyezték a falat. Látta magát, amint vállvetve üldögélnek Leóval, s titokban megfogják egymás kezét a koszos posztón.

A kocsmához közeledve észrevett egy fekete férfit a kint iddo- gáló csoport szélén, aztán látta, hogy Leo az, de úgy tett, mint- ha nem venné észre. Eléggé kis termetű volt, és valami szakállkát növesztett. Miért az utcán várja? Nick már oda is ért mellé, újra ránézett, és látta, hogy kérdő mosolyra húzza a száját.

– Ha nem akarsz megismerni... – mondta Leo.

Nick megtántorodott, felnevetett, és kezét nyújtott. – Azt hit- tem, bent leszel.

Leo bólintott, és elnézett az utcán. – Innen látlak, ha jössz.

– Á... – Nick újra felnevetett.

– Meg aztán a bringámat sem tudtam, hogy itthagyhatom-e ezen a környéken. – És ott is volt a bicikli, kifinomult, pehelykönnyű, méregdrága, a jövő biciklije, a legközelebbi lámpaoszlophoz kikötve.

– Ó, szerintem biztos jó helyen van – ráncolta a homlokát Nick. Meglepte, hogy Leo szerint ez rossz környék. Persze neki is az volt a véleménye, hogy elég veszélyes itt; és három vagy négy sarokra innen olyan kocsmák voltak, amelyekbe tudta, hogy soha nem tenné be a lábát, csapnivaló nevük volt, és annyira intenzív, titokzatos erő sugárzott belőlük már első pillantásra is. De itt... Egy magas rasztafári lépdelt el mellette, és kis fejmozdulattal üdvözölte Leót, aki biccentett, aztán elfordult, s ez Nick számára a közöttük szövődő szálak tartózkodó elismerésének tűnt.

– Dumáljunk kicsit itt kint, jó?

Nick bement, hogy hozzon innivalót. A pultnál állva benézett a hátsó bárba – ahol történetesen jó párán beszélgettek, talán valami csapat, akik kocsmában találkoznak, és a helyiség világosabbnak is tűnt, mint amilyennek emlékezett rá, vagy amilyennek szerette volna. Minden kicsit másfolyen volt. Leo csak kólát kért, de Nicknek össze kellett szednie a bátorságát ma este, úgyhogy ugyanúgy nézett ki az itala, de dupla rum volt benne. Korábban még sosem ivott rumot, és mindig elképesztette, hogy van, aki szereti a kólát. Lelki szemei előtt lebegett annak a férfinak a képe, akivel vágyott találkozni, akihez egy pillanatra hozzáért, akit aztán odakint hagyott a maga riasztó valóságosságában. Túl szexi volt ez a pasi, túlságosan olyan volt, amilyet akart, farmerében, amely majd leesett róla, szűk kék pólójában. Nicket aggasztotta nyilvánvaló szándéka, hogy elcsábítsa, vagy legalábbis hogy kimutassa, hajlandó csábítani. Kissé remegve vitte ki az italokat.

Sehova nem lehetett ülni, úgyhogy álltak, egy barna csempés ablakpárkánynak támaszkodtak, az ablak tejüveg alsó részére az volt metszve cirkaalmas, viktoriánus nyomtatott betűkkel, hogy RÖVIDITAL, a betűk talpai spirális kacskaringókban fonódtak össze. Leo nyíltan megnézte Nicket, hiszen ezért volt itt, Nick pedig vi-gyorgott és pirult, amitől egy pillanatra Leo is elmosolyodott.

– Látom, szakállat növesztesz – mondta Nick.

– Aha... érzékeny bőröm van, kész vérfürdő, ha borotválkozom. Szó szerint – Leo gyors pillantással jelezte Nicknek, hogy ezt szívesen hangoztatja. – Ha viszont nem borotválkozom, akkor vacakolhatok a benőtt szőrszálakkal, túél kell kipiszkálni a végüket, gyilkos, baszki. – Ütögette borostás állkapcsát kis, finom kezével, és Nick látta, Leónak is vannak begyulladt szőrtüszői, ezt más fekete férfiakon is észrevette már. – Meghagyom mondjuk négy napig, néha ötig is, aztán jól megborotválkozom: így mindkét problémát kikerülöm.

– Ja értem... – felelte Nick elmosolyodva, részben mert most valami érdekeset tudott meg.

– A legtöbben azért így is rám ismernek – tette hozzá Leo kacintva.

– Nem amiatt volt – Nick túl szégyenlős volt, semhogy megindokolja szégyenlősségét. Pillantása fel-alá vándorolt Leo buggyos ágyéka és vékony, párnaszerű, takaros haja között, és inkább kerülte csinos arcát. Már bemondásra elhitte neki, hogy jóképű, de ez nem fedte teljesen az ismétlődő megdöbbenést, hogy mi szép, mi különös, sőt mi csúnya rajta. Lassan leesett, mit értett Leo az alatt, hogy „legtöbben”. – Na mindegy – gyorsan belekortyolt az italába, amely jólesően égetett. – Biztos sokan válaszolnak a hirdetésedre. – Néha idegességében olyanokat kérdezett, amikre inkább nem is akarta tudni a választ.

Leo komikusan fújtatott, hogy kimerültségét érzékeltesse. – Aha... hát, igen, nem válaszolok mindenkinek. Röhej. Van, aki nem mellékel képet, vagy ha igen, borzasztóan néz ki. Vagy kilencvenkilenc éves. Egyszer még nő is írt, saját bevallása szerint lesbikus, és kilátásba helyezte, hogy a gyereke apja lehetnék. – Leo méltatlankodva grimaszolt, de ravaszkas arckifejezéséről lerítt, hogy azért hízeleg neki a dolog. – És némelyik olyanokat ír. Gusztustalan! Végül is nem csak egy ketttyintésre utazom, nem? Ez azért kicsit más.

– Bizony – mondta Nick, ámbár a ketttyintés zavaróan keresetlen megfogalmazása volt annak, ami annyira foglalkoztatta.

– Futottam már pár kört – közölte Leo, és végignézett az utcán, mintha megpillanthatná magát hazafelé menet. – Mindegy, te jól néztél ki. És tetszett az írásod.

– Kösz. Nekem is a tiéd.

Leo biccentéssel fogadta a bókot. – És jó helyesíró vagy.

– Igen, abban jó vagyok – nevetett. Félt, hogy saját levélkéje pedánsnak és szűziesnek tűnt, de úgy látszik, nagyjából jó lett. Nem emlékszik, hogy lett volna benne bármi, amit olyan nehéz leírni. – A „mokaszin”-nal mindig gondban vagyok.

– Látod, látod... – mondta Leo óvatos kuncogással, aztán témát váltott. – Szép helyen laksz.

– Hát... igen... – válaszolta Nick, mintha hirtelen nem tudná, pontosan hol is van.

– A minap arra jártam biciklivel. Majdnem becsöngettem.

– Hm, kár, hogy nem csöngettél be. Gyakorlatilag egyedül voltam. – Émelyegve gondolt bele az elszalasztott lehetőségbe.

– Igen? Egy lányt láttam bemenni...

– Ó, biztos csak Catherine volt.

– Catherine – bólintott Leo. – A testvéred, igaz?

– Nem, nincs testvérem. Ő Toby barátom testvére – mosolygott Nick. – Nem a mi házunk.

– Ó... ó.

– Jézusom, én nem ilyen családból származom. Nem, csak ott lakom. A ház Toby szüleié. Csak egy kis padlásszoba az enyém.

– Nick egészen meglepődött magán, hogy kihajítja az ablakon az egész fantáziát, hogy ő oda tartozik.

Leo kicsit csalódottnak tűnt. – Ja értem... – lassan csóválta a fejét.

– Persze nagyon jó barátok vagyunk, olyanok nekem, mint a féléle második család, de valószínűleg nem sokáig lakom majd náluk. Csak átsegítenek ezen az időszakon, amíg nem kezdődik az egyetem.

– Én meg már azt hittem, fogtam magamnak egy csinos, gazdag fiúcskát – mondta Leo. Talán komolyan mondja, Nick nem tudta eldönteni, végül is vadidegenek, bár egy perccel ezelőtt még meztelenül képzelte el magukat együtt a Fedden család fejedelmi méretű ágyában. Talán ezért ért célt a levele – a cím és a babilóniai füzetlap miatt?

– Bocs – mondta félig viccelve. Ivott még az édes, erős rumos kólából, amely nyilvánvalóan nem az ő itala. Az alkonyati égbolt finom kékje már mutatta a régi, magányos távlatot.

– Csak szívatlak! – nevetett Leo.

– Tudom – Nick halványan elmosolyodott, Leo pedig felé nyúlt, és megszorította a vállát, pont az inggallér mellett, aztán lassan elengedte. Válaszul Nick is gyorsan megveregette Leo oldalát. Abszurd megkönnyebbülést érzett. Leo ujjaitól felvillanyozódott, látta magukat, amint szenvedélyesen csókolóznak, rohamszerű képekben, amelyek éppoly kézzelfoghatóak voltak, mint ez a kényelmetlen randevú a járdán.

– De a barátaid azért biztos gazdagok.

Nick ügvelt rá, hogy ezt ne tagadja. – Ó, felveti őket a pénz.

– Aha – károgta Leo merev mosollyal; eldönthetetlen volt, hogy örömét leli ebben a körülményben, vagy éppen elítéli. Nick már látta a további kérdéseket, és nyomban elhatározta: Geraldról nem beszél. Így is elég bátorságra van szükség ehhez az estéhez. Egy tory képviselő kéretlen gardedámként árnyékolná be találkozásukat, Leo még felpattanna a biciklijére, és kettesben hagyná vele Nicket. Rachel családjáról esetleg mondhat valamit, ha magyarázatra van szükség. De aztán Leo kiürítette a poharát. – Még egy ugyanilyet? – kérdezte.

Nick sietve felhajtotta a sajtóját. – Kösz. Most lehet, hogy egy fél rumot is kérek bele – mondta.

Fél órával később Nick már izgatott transzféleségbe került, amelyet új ismerősének jelenléte váltott ki, na és az érzés, amely a sötétedő éggel és az utcai lámpák rózsaszín fényének aranyba fordulásával fogta el: hogy össze fog jönni. Idegesnek érezte magát, kissé kifogyott a szuszból is, ezzel együtt mégis felélénkült, mintha valami magányos felelősség lekerült volna a válláról. Megürült két hely az egyik piknikasztalhoz rögzített pad végében, és egymáshoz hajolva leültek, mintha valami láthatatlan játékot játszanának, amelyet aztán félig elfelednek. Nicknek a rum könnyedséget és kényelmet kölcsönzött, ez elválaszthatatlan részévé vált az alkonyattal együtt elmélyülő intimitásnak.

Azon kapta magát, eltűnődik, milyennek tűnhet külsejük és beszélgetésük a körülöttük levők, az asztalnál mellettük ülő pár számára. Ahogy telt az este, a hely egyre zajosabb lett, és enyhe heteroszexuális fenyegetés társult hozzá. Nick arra gondolt, a többiek biztos melegbárba beszéltek volna meg a találkát Leóval, de ő elbukott ezen a próbatételen. Most sajnálta, hogy nem olyan szabad, mint ha ott lenne. Meg akarta simogatni Leo arcát, és megadó sóhajjal megcsókolni a fiút.

Semmi nagyon személyes nem hangzott el. Nick úgy érezte, nehéz felkelteni az érdeklődést Leóban saját dolgai iránt, a srác nem kapott Nick különböző visszafogott célzásain, amelyek családjához és háttéréhez vezettek. Volt, amit előzőleg kigondolt és megfogalmazott, amiből viccet fabrikált, de ilyesmikre nem fog-nak rátérni – legalábbis nem ma. Egyszer-kétszer sikerült jobban lekötnie Leót: amikor hamis vidámsággal elvetette a gondolatot, hogy Toby, bár meglehetősen jóképű, valóban érdekelteti őt (Leo különcknek tartotta volna, ha ilyen sokáig céltalanul szeret valakit); amikor sebtében felvázolta Rachel bankár családját, ezt Leo savanyú mosollyal szakította félbe, mintha az egész valami általános romlottság bizonyítéka lett volna. Nick látta, hogy Leo valami kesernyés aggodalommal viszonyul a pénzhez, és amikor elmondta neki, hogy apja régiségkereskedő, ez a két szó, a régi pénz patinája és az üzlet villódzása láthatólag a kiváltság tompa csillogásává olvadt össze. Jó eszű oxfordi barátai között Nicknek sikerült fénylőbb figurává tupírozni a könyökén foltozott zakójú öregét, akinek Volvo kombija pokrócba csomagolt tükrökkel és Windsor székekkel van tele – afféle tudóssá, a helyi arisztokrácia ismerősévé. Most viszont félénken úgy érezte, szerényebb benyomást kellene keltenie róla. És tévedett, mert Leo pasija, Pete, akivel sokáig együtt volt, régiségkereskedő volt a Portobello úton. – Főleg francia holmi – mondta Leo. – Ormolu. Boulle. – Ez volt az első egyértelmű részlet, amit elmondott a magánéletéről. Aztán máris témát váltott.

Leo tényleg eléggé egoista volt, Catherine grafológiai elemzése telibe talált. De nem teregette ki belső érzéseit. Viszont úgy beszélt, ahogy Nick magáról nem tudta elképzelni: konkrét állí-

tásokban fogalmazta meg, milyen is ő. – Az a típus vagyok, aki-
nek sok szexre van szüksége – közölte, majd így folytatta: – Ilyen
vagyok, mindig kimondom, amit gondolok. – Nick egy pillanatra
eltűnődött, vajon akaratlanul ellentmondott-e neki. – Nem vagyok
haragtartó – szögezte le Leo határozottan –, nem vagyok az a faj-
ta. – Ebben biztos vagyok – felelte Nick gyors, zavart rándulás-
sal. És ez talán hasznos technika volt, vagy taktika, a vakrandik
világában, még ha a visszafogott, körülményeskedő Nick nem is
volt képes hasonló formában reagálni. (– Az a típus vagyok, aki
jobban szereti Pope-ot, mint Wordsworth-t. – Megőrülök a sze-
xért, de még egyszer sem volt benne részem.) Ez is fokozta az este
izgalmát. Nem azért volt itt, hogy sebtében összetákolta elméleteket
összön meg egy oxfordi ismerőssel. Imádta a másik kemény maga-
biztosságát; közben azonban a maga csendes, felsőbbrendű módján
arra gondolt, hallja, hogyan tagad kifelé egy belső kétséget minden
egy apró hengegés.

A harmadik ital megmelengette és félig felhúzta Nicket, lep-
lezetlenül bámulni kezdte Leo ajkát és nyakát, és elképzelte, hogy
kigombolja a fényes, kék, rövid ujjú inget, amely olyan szorosan
bevágott a karja alatt. Leo egy másodpercre ernyőt vont a szemé
fölé, titkos és ironikus jelet adott, Nick azon tűnődött, azt jelen-
ti-e: látja, hogy részeg. Nem tudta, valahogy viszonznia kellene-e
a jelzést – vigyorgott, és gyorsan megint kortyolt egyet. Az volt
az érzése, hogy Leo gyerekkora óta kólát iszik, számára ez szinte
észrevétlen körülmény, amelyet nem választ és nem is kritizál. Az
ő családjában viszont a közé az ezer apróság közé tartozott, amelyet
homlokráncolva fogadtak – soha nem volt náluk otthon se üve-
ges, se dobozos. Leo biztos el sem tudja képzelni, de Nick kezében
a kóla a megadás titkos jele volt, és később az ital metsző édessége,
mint valami gyógyszer ízesítője, úgy tűnt, a sötétség és a szabadság
komplex benyomásában olvad eggyé az este egyéb irányú kísérle-
tezéseiével. Leo ásított, Nick belesett a szájába, fényes fehér fogait
egyáltalán nem rontotta el a sok szaharin, s ez Nick szerény elkép-
zelése szerint szinte faji lenézést testesített meg az ő önmegtartózza-
tásával és életfelfogásával szemben. Egy pillanatra Leo karjára tette

a kezét, aztán azt kívánta, bár ne tette volna – mert Leo ekkor az órájára nézett.

– Elszaladt az idő – mondta. – Indulni kéne.

Nick lesütötte a szemét. – Indulnod kell? – motyogta. Mosolyogni próbált, de tudta, hogy arca merev a hirtelen támadt feszültségtől. Nedves poharát körkörösén mozgatta a gyalulatlan, érdes asztallapon. Mikor újra felnézett, látta, hogy Leo szkeptikusan, felvont szemöldökkel méregeti.

– Persze úgy értettem, hogy hozzád – mondta.

Nick elvigyorodott, és arcába szökött a vér erre a gyönyörű viselkedésre, mint egy gyerek, akit gyötörtek, aztán hirtelen megkímélnek, megjutalmaznak. De aztán azt kellett mondania: – Nem hiszem, hogy lehet...

– Nincs elég hely? – kérdezte Leo nyugodtan.

Nick grimaszolt és várt – az igazság az, hogy nem mertte megtenni Rachellel és Geraldal, vulgáris és veszélyes lett volna, leperregtek előtte a következmények, vidám egyetértésük boldog gyakorlata semmivé foszlana. – Nem hiszem, hogy megy. De én fel tudok menni hozzád.

Leo vállat vont. – Nem praktikus – mondta.

– Fel tudok ugrani a buszra – folytatta Nick, aki a *London A-Z-t* tanulmányozta, találgatásokba merülve Leo utcájáról, környékéről, történelmi templomairól és tömegközlekedési lehetőségeiről.

– Ne – fordította el a fejét Leo kelletlen mosollyal, Nick látta, hogy zavarban van. – Anyám otthon van. – Ettől az első szégyellős mozzanattól és az iróniától, mellyel leplezni próbálta, amely egyszerre volt bennszülött londoni, koknis és nyugat-indiai, Nick legszívesebben a nyakába ugrott volna, hogy megcsókolja. – Totál vallásos – mondta Leo rövid, megsemmisült kuncgáással.

– Tudom, miről beszélsz – felelte Nick. Hát itt voltak, két férfi a nyári estében, és egyiküknek sincs saját helye. Van ebben valami romantikus. – Van egy ötletem – szólalt meg Nick puhatólózva. – Ha nem zavar, lehetnének, ööö, kint is.

– Nekem nyolc – nézett hátra a válla fölött Leo lustán. – De én le nem tolom a gatyám az utcán.